

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kępnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący : Sędzia Sądu Rejonowego Żaneta Cebula

Protokolant sekretarz sądowy Marzena Kucharzak

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2016 w Kępnie

sprawy z powództwa M. D. (1) i I. D.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. D. (1) tytułem zadośćuczynienia kwotę 5.000,00 zł (pięć tysięcy złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 listopada 2013 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. D. (1) kwotę 40,00 zł (czterdzieści złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 listopada 2013 roku do dnia zapłaty;
3. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki I. D. tytułem zadośćuczynienia kwotę 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 listopada 2013 roku do dnia zapłaty;
4. oddala powództwa w pozostałym zakresie;
5. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz:
 - powódki I. D. kwotę 2.372,23 zł
 - pozwanego M. D. (1) kwotę 822,82 złtytułem zwrotu kosztów procesu;
6. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kępnie
 - od pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 1.932,97 zł
 - od powódki I. D. z zasądzonych roszczenia – kwotę 59,54 zł
 - od powoda M. D. (1) z zasądzonych roszczenia kwotę 429,47 złtytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Żaneta Cebula

UZASADNIENIE

Powód **M. D. (1)** wniósł pozew przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. domagając się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kwoty 7.500,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2013 roku do dnia zapłaty, kwoty 332,63 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty oraz ustalenia, że pozwany będzie ponosił odpowiedzialność za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 16 sierpnia 2013 roku, które mogą pojawić się u powoda w przyszłości.

Uzasadniając swoje roszczenie podał, iż w dniu 16 sierpnia 2013r. uczestniczył w wypadku komunikacyjnym w wyniku, którego został poszkodowany. Skutki wypadku są odczuwalne dla powoda nie tylko w sferze doznanych przez niego obrażeń fizycznych, lecz również związanych z nimi przeżyciami natury psychicznej. Kwestia odpowiedzialności pozwanego za przedmiotowy wypadek nie jest sporną. Pozwany przyjął swoją odpowiedzialność w sprawie przyznając na rzecz powoda zadośćuczynienie w wysokości 2.500,00 zł. W ocenie powoda kwota wypłaconego dotychczas przez pozwanego zadośćuczynienia nie spełnia swojej podstawowej funkcji, a mianowicie nie rekompensuje krzywdy, jakiej powód doznał wskutek udziału w wypadku. Podniósł również, iż poniósł koszty z tytułu leczenia i rehabilitacji w wysokości 332,63 zł na dowód czego dołączył faktury i paragony.

Powód dodatkowo wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu oraz kosztów zastępstwa procesowego, a także zwolnienie go od ponoszenia kosztów sądowych w całości albowiem ze względu na sytuację materialną, rodzinną i zdrowotną nie jest w stanie ponieść tych kosztów bez uszczerbku koniecznego utrzymania siebie i swojej rodziny.

Z kolei powódka **I. D.** wniosła pozew przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. domagając się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kwoty 10.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2013 roku do dnia zapłaty, kwoty 514,07 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty oraz ustalenia, że pozwany będzie ponosił odpowiedzialność za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 16 sierpnia 2013 roku, które mogą pojawić się u powódki w przyszłości. Sprawę zarejestrowano pod sygn. I C 166/14.

Uzasadniając swoje roszczenie podała, iż w dniu 16 sierpnia 2013r. uczestniczyła w wypadku komunikacyjnym w wyniku, którego została poszkodowana. Skutki wypadku są odczuwalne dla powódki nie tylko w sferze doznanych przez nią obrażeń fizycznych, lecz również związanych z nimi przeżyciami natury psychicznej. Kwestia odpowiedzialności pozwanego za przedmiotowy wypadek nie jest sporną. Pozwany przyjął swoją odpowiedzialność w sprawie przyznając na rzecz powódki zadośćuczynienie w wysokości 25.000,00 zł. W ocenie powódki kwota wypłaconego dotychczas przez pozwanego zadośćuczynienia nie spełnia swojej podstawowej funkcji, a mianowicie nie rekompensuje krzywdy, jakiej powódka doznała wskutek udziału w wypadku. Wskazała również, iż poniosła koszty z tytułu leczenia i rehabilitacji w wysokości 608,07 zł, na dowód czego dołączyła faktury i paragony, dodała jednocześnie, iż częściowo zostały one zwrócone przez pozwanego.

Powód dodatkowo wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu oraz kosztów zastępstwa procesowego, a także zwolnienie go od ponoszenia kosztów sądowych w całości albowiem ze względu na sytuację materialną, rodzinną i zdrowotną nie jest w stanie ponieść tych kosztów bez uszczerbku koniecznego utrzymania siebie i swojej rodziny.

Postanowieniami z dnia 18 lipca 2014r. Sąd zwolnił powodów od ponoszenia połowy kosztów sądowych.

W odpowiedzi na pozew M. D. (1) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwane towarzystwo podało, w toku prowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany ustalił i wypłacił na rzecz powoda zadośćuczynienie w wysokości 2.500,00 zł, którego wysokość zdaniem pozwanego jest adekwatna do rozmiaru wyrządzonej powodowi krzywdy i znajduje oparcie w okolicznościach sprawy. Pozwany zakwestionował również żądanie odszkodowania w kwocie 332,63 zł z tytułu kosztów leczenia zawartych w

załączonych do pozwu fakturach podnosząc, iż powód nie wykazał zasadności ich stosowania w związku z obrażeniami ciała doznanymi w związku z wypadkiem.

W odpowiedzi na pozew I. D. pozwany również wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż tytułem zadośćuczynienia wypłacił już powódce kwotę 25.000,00 zł, ponadto wypłacono jej kwotę 663,00 zł tytułem zwrotu kosztów opieki oraz kwotę 94,40 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Pozwany podniósł ponadto, iż w przedłożonych przez powódkę fakturach i na paragonach widnieją leki nie związane z wypadkiem.

Sąd na rozprawie w dniu 29 października 2014r. połączył obie sprawy do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia i postanowił obie sprawy prowadzić pod wspólnym numerem I C 165/14.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 16 sierpnia 2013r. w miejscowości B. kierujący samochodem F. (...) o nr rej. (...) M. O. naruszył zasady bezpieczeństwa w ten sposób, że nie zachowując należytej ostrożności na drodze doprowadził do uderzenia w tył wykonującego manewr skrętu w prawo pojazdu marki F. (...) nr rej. (...), którym kierował powód M. D. (1), skutkiem czego samochód marki F. (...) uderzył w stojący samochód ciężarowy marki S.. Pasażerką pojazdu F. (...) była powódka I. D..

Pojazd sprawcy wypadku był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie. (niesporne)

Powód M. D. (1) w wyniku wypadku doznał urazu klatki piersiowej. Po wypadku został przewieziony do (...) w K., gdzie po badaniu rozpoznano stłuczenie klatki piersiowej. W leczeniu zastosowano leki przeciwbólowe i zalecono kontrole w poradni chirurgicznej. Powód ponownie zgłosił się do (...) w dniu 17 sierpnia 2013 r. gdzie ponownie rozpoznano uraz klatki piersiowej kręgosłupa piersiowego. Leczenie powód kontynuował w poradni ortopedycznej oraz poradni neurologicznej. U powoda stwierdzono bóle kręgosłupa szyjnego i klatki piersiowej po stronie prawej, rozpoznano także uszkodzenie mięśni prawego stawu barkowego. W leczeniu wykorzystywano środki przeciwbólowe i fizykoterapię. Leczenie w poradni ortopedycznej zostało zakończone 10 września 2013 roku. Nie stwierdzono zaburzeń funkcji kręgosłupa szyjnego lub piersiowego powyżej sześciu miesięcy. Powód nadal odczuwa bóle klatki piersiowej, kręgosłupa w odcinku szyjnym, a także prawego stawu barkowego. W wyniku doznanego wypadku nie stwierdzono u powoda trwałego bądź długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Nie stwierdzono również, aby skutek tego wypadku mogły pojawić się w przyszłości nowe zmiany bądź schorzenia.

(dowód: opinia biegłego ortopedy S. G. k. 109 - 110 akt)

W wyniku wypadku powód nie doznał uszkodzenia układu nerwowego i brak jest neurologicznych następstw tego zdarzenia.

(dowód: opinia biegłego neurologa A. K. (1) k. 134 - 135 akt)

W badaniu psychiatrycznym stwierdzono u powoda otępienie mieszane na podłożu alzheimerowskim i naczyniowym, jednakże zaburzenia te nie pozostają w związku przyczynowym z wypadkiem drogowym z dnia 16 sierpnia 2013 r.

(dowód: opinia biegłego psychiatry R. Ż. k. 153 – 157)

W dniu 14 lutego 2014 r. powód M. D. (1) miał wykonane badanie rentgenowskie lewego barku, za które zapłacił kwotę 40,00 zł.

(dowód: paragon k. 37)

Powód w chwili zdarzenia miał 81 lat, przed wypadkiem powód był osobą sprawną, nie wymagającą opieki osób trzecich. Po wypadku powód czuł się bardzo źle, bolała go klatka piersiowa i obojczyk. Był zmuszony przez okres kilku tygodni korzystać z opieki osób trzecich np. przy robieniu zakupów, czy dojazdach do lekarzy. Od czasu wypadku powód nie może wykonywać już cięższych prac takich jak np. cięcie drewna, prace w ogródki, które wcześniej wykonywał. Po wypadku powód gorzej słyszy, musi nosić aparat słuchowy.

(dowód: zeznania świadków A. K. (2) k. 92 – 93, Ł. K. k. 93, G. B. k. 93v, M. D. (2) nagranie rozprawy z dnia 21 czerwca 2016 r. 00.05.14 – 00.15.34, przesłuchanie powódki nagranie rozprawy z dnia 21 czerwca 2016 r. 00.17.12 – 00.30.17)

Pasażerka pojazdu F. (...) powódka I. D. również została poszkodowana w tym wypadku. Po zdarzeniu została przyjęta na Oddział (...) szpitala w K., gdzie rozpoznano stłuczenie klatki piersiowej ze złamaniem mostka. Po siedmiu dniach została wypisana z oddziału z zaleceniem leczenia w poradni oraz przyjmowania leków przeciwbólowych. Kontynuowała leczenie w poradni ortopedycznej i neurologicznej. W poradni neurologicznej, do której powódka zgłosiła się w dniu 23 września 2013 r. stwierdzono u niej osłabienie słuchu po stronie lewej, a także osłabienie czucia powierzchownego po lewej stronie twarzy, osłabienie sił mięśniowych po stronie lewej. W dniu 1 października 2013 r. po przeprowadzonych badaniach RTG stwierdzono u niej złamanie członów TH7 i TH8, w leczeniu zalecono środki przeciwbólowe. Powódka korzystała także z zabiegów rehabilitacyjnych i przeciwbólowych. Obecnie stwierdza się u powódki niewielkie zagięcie osi kręgosłupa na odcinku piersiowym co jest spowodowane przebyłym złamaniem trzonów kręgów z niewielkim obniżeniem ich wysokości i wpływa to w sposób istotny na funkcję kręgosłupa, może powodować dolegliwości bólowe w szczególności przy długotrwałym staniu, czy podnoszeniu ciężarów.

Przebyte urazy w przyszłości nie spowodują powstania nowych zmian, schorzeń lub deformacji.

Powódka w wyniku przedmiotowego wypadku doznała uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2% - stan po urazie kręgosłupa szyjnego, 2,5 % - stan po złamaniu mostka oraz 12% - stan po złamaniu trzonów kręgów TH7, TH8. Łącznie trwały uszczerbek na zdrowiu wynosi 16,5%.

(dowód: opinia biegłego ortopedy S. G. k. 110 - 112 akt)

W wyniku wypadku powódka I. D. nie doznała uszkodzenia układu nerwowego, brak jest neurologicznych następstw tego zdarzenia i nie stwierdzono uszczerbku na zdrowiu z powodów neurologicznych.

(dowód: opinia biegłego neurologa A. K. (1) k. 132 - 133 akt)

W badaniu psychiatrycznym stwierdzono u powódki organiczne zaburzenia osobowości z elementami otępiennymi, jednakże zaburzenia te nie pozostają w związku przyczynowym z wypadkiem drogowym z dnia 16 sierpnia 2013 r. Jedynym cierpieniem jakiego doznała powódka pod względem psychicznym był stres w związku z tym zdarzeniem.

(dowód: opinia biegłego psychiatry R. Ż. k. 158 – 162)

Powódka w chwili zdarzenia miała 72 lata. Przed wypadkiem była osobą samodzielną, sprawną, nie uskarżała się na dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego, czy na problemy z oddychaniem. Obecnie ma problemy ze schylaniem się, podnoszeniem cięższych rzeczy, nadal odczuwa bóle kręgosłupa w części szyjnej, utrzymuje się u niej kaszel. Dolegliwości te wywołują u niej problemy w życiu codziennym, nie potrafi umyć podłogi, czy zrobić większych zakupów.

(dowód: zeznania świadków A. K. (2) k. 92 – 93, Ł. K. k. 93, G. B. k. 93v, M. D. (2) nagranie rozprawy z dnia 21 czerwca 2016 r. 00.05.14 – 00.15.34, przesłuchanie powódki nagranie rozprawy z dnia 21 czerwca 2016 r. 00.17.12 – 00.30.17)

Pismami z dnia 1 października 2013 r. powodowie działając przez swojego pełnomocnika dokonali zgłoszenia szkody pozwanemu (...) S.A. z siedzibą w W. i wezwał pozwanego do zapłaty kwoty zadośćuczynienia i odszkodowania. Pismo wpłynęło do pozwanego w dniu 7 października 2013 r.

(dowód: akta szkody)

W toku likwidacji szkody pozwany przyjął odpowiedzialność w sprawie i przyznał powodowi M. D. (1) tytułem zadośćuczynienia kwotę 2.500,00 zł. Powódce I. D. pozwany przyznał i wypłacił kwotę 25.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 663,00 zł z tytułu zwrotu kosztów opieki oraz kwotę 94,40 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia.

(dowód: pismo pozwanego z dnia 29 maja 2013r. k.36-37)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dowodów. Dokonując ustaleń, Sąd oparł się na podstawie dowodów z dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony oraz na opiniach biegłych sądowych z zakresu neurologii, ortopedii i traumatologii oraz psychiatrii. Wątpliwości co do opinii biegłego psychiatry, wyrażone przez pełnomocnika powoda zostały wyjaśnione w uzupełniającej opinii biegłego. Opinia biegłego ortopedy nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Opinie biegłych były zatem w ocenie Sądu zupełne, spójne i kompleksowe i stanowiły miarodajny dowód w sprawie. Sąd poczynił także ustalenia na podstawie przesłuchań powodów oraz zeznań świadków, które uznano za spójne, logiczne i znajdujący oparcie w pozostałym materiale dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie bezspornym było ponoszenie przez pozwanego odpowiedzialności za skutki wypadku, jakiemu ulegli powodowie M. D. (1) i I. D. w dniu 16 sierpnia 2013 roku. Pojazd kierowany przez sprawcę zdarzenia M. O. był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności (OC) w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W odniesieniu do pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W., nie było kwestią sporną, iż zakład ten był ubezpieczycielem przedmiotowego pojazdu w ramach obowiązkowego ubezpieczenia OC. Odpowiedzialność pozwanego za szkody związane z wypadkiem, w którym uczestniczył powód jest odpowiedzialnością gwarancyjną z tytułu umowy ubezpieczenia, na podstawie art. 822 k.c.

Stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. W związku z tym, iż sprawca kolizji w czasie zderzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową z tytułu odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń powodowie skierowali swoje roszczenia do powyższego towarzystwa ubezpieczeń. Aby ubezpieczyciel mógł ponieść odpowiedzialność za szkodę na podstawie powołanych przepisów należy wykazać odpowiedzialność bezpośrednio sprawcy szkody.

W myśl dyspozycji przepisu art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, ich samoistni posiadacze mogą żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. A zatem przepis ten nakazuje stosować ogólne przesłanki odpowiedzialności deliktowej wskazane w art. 415 k.c. Stosownie do tego art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził szkodę obowiązany jest do jej naprawienia, odpowiedzialność sprawcy oparta jest zatem na zasadzie winy. Przesłankami tej odpowiedzialności są: szkoda oraz czyn sprawcy, naruszający znamiona winy oraz związek przyczynowy pomiędzy tymże czynem, a szkodą. Ciężar dowodu zaistnienia wszystkich przesłanek odpowiedzialności (zdarzenia-czynu niedozwolonego, szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem, a szkodą) spoczywa – zgodnie z art. 6 k.c. na poszkodowanych.

W przedmiotowej sprawie sama odpowiedzialność sprawcy nie była kwestionowana przez żadną ze stron w toku postępowania. Winę za zderzenie się pojazdów ponosi kierujący pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...).

Kwestionowana natomiast była wysokość przyznanego powodowi zadośćuczynienia oraz uznanie przez pozwanego braku podstaw do wypłaty odszkodowania za koszty leczenia.

Jeśli idzie o drugą przesłankę, czyli szkodę, to należy zauważyć, iż pojęcie szkody nie jest zdefiniowane w kodeksie cywilnym. Na tle całokształtu przepisów kodeksu cywilnego przyjmuje się, że szkodą w ścisłym tego słowa znaczeniu jest uszczerbek majątkowy, czyli zmniejszenie się majątku w skutek pewnego zdarzenia. Natomiast krzywda jest wynikiem naruszenia dobra osobistego, naruszenia czci, obrażeń ciała, itp. Jeżeli takie naruszenie nie oddziałuje ujemnie na sferę majątkową jest tylko krzywdą – szkodą niematerialną. Według art. 361 § 1 k.c. naprawienie szkody

obejmuje "straty, które poszkodowany poniósł" (damnum emergens) oraz „korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (lucrum cessans) – uzasadnienie uchwały SN z dnia 31 stycznia 1996r., III CZP 2/96, opublikowanej w OSNC 1996/6/79.

Stosownie do art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikłe z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Z kolei zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Przewidziana w art. 445 k.c. krzywda, za którą Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią kwotę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego, obejmuje zarówno cierpienia fizyczne, jak i cierpienia moralne. Nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu polegające na znoszeniu cierpień psychicznych mogą usprawiedliwiać przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego (patrz wyrok SN z 20.03.2002r., V CKN 909/00, LEX NR 56027). Zadośćuczynienie jest szczególną formą naprawienia niemajątkowej szkody na osobie (krzywdy) stanowiącej rodzaj rekompensaty pieniężnej za doznane przez osobę pokrzywdzoną czynem niedozwolonym cierpienia fizyczne lub psychiczne i powinno ułatwić przezwyciężenie przez nią ujemnych przeżyć psychicznych. Pomimo tego, że przepisy prawa nie określają szczegółowo kryteriów, jakimi należy kierować się przy ustalaniu wysokości należnego świadczenia z tytułu zadośćuczynienia, to jednak w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w doktrynie prawa zostały wypracowane pomocne wskazówki pozwalające na dokonanie odpowiednich ustaleń. Biorąc pod uwagę niewymierny charakter szkody niemajątkowej, zadośćuczynienie stanowi swoiste wynagrodzenie osobie poszkodowanej przeżytych cierpień psychicznych i fizycznych, przy czym wysokość takiego świadczenia powinna stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość jednakże nie nadmierną w stosunku do rozmiaru doznanej krzywdy (wyrok SN z dnia 9 lutego 2000r., III CKN 582/98).

Zadośćuczynienie z art. 445 k.c. ma przede wszystkim charakter kompensacyjny, dlatego jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26. (...). OSNCP 1963 poz.58 z.3, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18.02.1998 r. I ACa 715/97 - Wokanda nr 9 z 1999r - str. 46-48). Należy mieć na uwadze, iż krzywda na osobie, wynagradzana zadośćuczynieniem pieniężnym, uregulowanym w art. 445 k.c. jest szkodą niemajątkową. Charakter takiej szkody decyduje o jej niewymierności. Odpowiedniość kwoty zadośćuczynienia, o której stanowi art. 445 § 1 k.c. oznacza, że nie może ono być nadmierne wysokie, ale również i symboliczne. Wszelkie natomiast dolegliwości subiektywne podlegają weryfikacji z uwzględnieniem wiedzy medycznej i zasad doświadczenia życiowego. Z drugiej zaś strony wysokość zadośćuczynienia powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne.

Nie ulega wątpliwości, że w świetle zebranego materiału dowodowego wynika, iż powód M. D. (1) w wyniku zdarzenia doznał urazów w postaci stłuczenia klatki piersiowej i kręgosłupa w odcinku piersiowym, co wymagało bezpośrednio po wypadku przyjmowania środków przeciwbólowych, a także w okresie późniejszym. Obecnie również powód zmuszony jest do ich przyjmowania z uwagi na odczuwalne bóle głowy klatki piersiowej i prawego barku. Powód zatem odczuwał ból i dyskomfort, wystąpiły utrudnienia w wykonywaniu codziennych domowych obowiązków. Wprawdzie biegły sądowy ocenił, iż objawy pourazowe nie spowodowały u powoda trwałego uszczerbku na zdrowiu, niewątpliwie jednak sam uraz jak i dalszy okres leczenia wiązały się z dolegliwościami bólowymi i cierpieniem powoda o dość silnym natężeniu, co wiązało się ze stosowaniem leków przeciwbólowych.

W tym miejscu podkreślić należy, że wysokość uszczerbku na zdrowiu, bądź jego brak jest jednym z elementów, które Sąd powinien zważyć pod uwagę oceniając adekwatność zadośćuczynienia, a skoro jest tylko jednym z elementów istotnych dla oceny owej adekwatności zadośćuczynienia, to jego brak nie przesądza o bezzasadności powództwa w

przedmiotowej sprawie. Istotne są również takie okoliczności, jak: rodzaj doznanych obrażeń, czas trwania i sposób leczenia, niedogodności z tym związane, stopień nasilenia cierpienia fizycznych i psychicznych, czas ich trwania.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego powód po zdarzeniu, zażywał środki przeciwbólowe, stosował maści, odczuwał dolegliwości. Należy również pamiętać o tym, że każdy człowiek ma inny poziom odczuwania bólu inny próg bólowy, to co dla jednych jest niewielką dolegliwością dla innych osób może być bólem nie do zniesienia i oddziaływać na stan zdrowia psychicznego. Sam wypadek był dla powoda źródłem dużego stresu. Nie można pominąć istotnych, zdaniem Sądu, zeznań powoda jak i słuchanych w sprawie świadków, którzy podali, iż powód przed wypadkiem był sprawny fizycznie, potrafił wykonywać wszystkie prace domowe, zaś po wypadku był zmuszony przez okres kilku tygodni korzystać z opieki osób trzecich, nie może też wykonywać cięższych prac, które wcześniej wykonywał. Po wypadku powód gorzej słyszy, musi nosić aparat słuchowy.

Z kolei u powódki I. D., jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe urazy doznane w wypadku spowodowały trwałe uszczerbek na zdrowiu związane ze złamaniem trzonów kręgow TH7 i TH8 w wysokości 12%, uszczerbek związany ze złamaniem mostka 2,5% oraz uszczerbek związany z urazem kręgosłupa szyjnego w wysokości 2%. Uszczerbek ten został ustalony przez biegłego ortopeda wg pozycji 89a, 59 i 90a tabeli – załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. tj. z 2013 r. poz. 954).

Jednocześnie należy podkreślić, iż procentowa wysokość uszczerbku na zdrowiu jest jedynie wartością pomocniczą przy określaniu stopnia uszczerbku na zdrowiu.

Przed wypadkiem powódka I. D. była sprawna, nie narzekała na bóle głowy bądź kręgosłupa. Sam wypadek i okres pobytu w szpitalu był dla niej dużym stresem, zmuszona była przyjmować silne środki przeciwbólowe później również korzystać z zabiegów rehabilitacyjnych. Środki przeciwbólowe przyjmuje do dzisiaj. Obecnie ma problemy ze schylaniem się, podnoszeniem cięższych rzeczy, nadal odczuwa bóle kręgosłupa w części szyjnej, utrzymuje się u niej kaszel, co przekłada się na występowanie problemów w codziennym funkcjonowaniu.

W ocenie Sądu, bacząc na rozmiar i natężenia cierpienia fizycznych, a w psychicznych, jakich doznali powodowie w związku z wypadkiem, wysokość przyznanego im w toku postępowania likwidacyjnego zadośćuczynienia w kwocie 2.500,00 zł dla M. D. (1) i 25.000,00 zł dla I. D. nie spełnia roli kompensacyjnej.

Zdaniem Sądu bacząc na całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy uzasadnia ocenę, iż ustalona dodatkowo kwota 5.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia dla M. D. (1) i 10.000,00 zł dla powódki I. D. jest odpowiednia, adekwatna do skutków zdarzenia, czasu trwania dolegliwości, ich natężenia, ujemnych następstw dla codziennego życia powoda, nie jest kwotą nadmierną, rekompensuje krzywdę powoda powstałą po wypadku z dnia 16 sierpnia 2013r. Nie spowoduje jednocześnie bezpodstawnego wzbogacenia, gdyż jak już wskazano jest kwotą odpowiednią do rozmiaru cierpienia jakich doznał powód i wielkości krzywdy.

Sąd zasądził również na rzecz powoda kwotę 40,00 zł z tytułu poniesionych kosztów badania rentgenowskiego, które to koszty powód wykazał przedkładając paragon z dnia 14 lutego 2014 r. Wynik tego badania znajduje się w przedłożonej dokumentacji lekarskiej.

Sąd oddalił powództwo w części, w jakiej powodowie dochodzili zwrotu kosztów leczenia, gdyż powodowie nie wykazali, aby dołączone do pozwu faktury i paragony obejmowały środki zalecone przez lekarzy i aby konieczność ich przyjmowania była związana z przebytem wypadkiem.

Sąd oddalił powództwa również w zakresie w jakim powodowie domagali się ustalenia, że pozwany będzie ponosił odpowiedzialność za skutki wypadku komunikacyjnego, które mogą się objawić u powodów w przyszłości, gdyż z żadnej opinii biegłego nie wynikało, aby takie skutki w przyszłości mogły się pojawić.

Odsetki od zasądzonych kwot Sąd ustalił od dnia 7 listopada 2013 r. tj. po upływie 30 – dniowego terminu od dnia, w którym zgłoszenie szkody wpłynęło do ubezpieczyciela, na podstawie art. 481 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t.).

Podstawę rozliczenia kosztów procesu stanowi przepis art. 100 k.p.c., przy założeniu, że powód M. D. (1) wygrał sprawę w 64,34% %, a pozwany w 35,66%, oraz że powódka I. D. wygrała sprawę w 95,11 %, a pozwany w 4,89%.

Zgodnie z przedłożonym na rozprawie spisem kosztów powodowie ponieśli koszty w łącznej kwocie 5.236,92 zł, więc należało przyjąć, iż każdy z nich poniósł jej w kwocie 2.618,46 zł. Sąd nie brał pod uwagę uiszczonych przez powodów połowy opłat sądowych w kwotach 263 zł i 196 zł oraz zaliczek na biegłych po 100 zł, gdyż spis kosztów nie obejmował tych wpłat.

Suma kosztów procesu zarówno z powództwa M. D. (1) jak i z powództwa I. D. to kwota 5.035,46 zł, z czego każdy z powodów poniósł koszty w kwocie 2.618,46 zł (zgodnie ze spisem kosztów), zaś pozwany po 2.417,00 zł (koszty zastępstwa procesowego).

Powoda M. D. (1) zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu powinny obciążać koszty w kwocie 1.795,64 zł (5.035,46 zł x 35,66 %), skoro jednak poniósł faktycznie koszty w kwocie 2.618,46 zł należy mu się zwrot kwoty 822,82 zł.

Powódkę zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu powinny obciążać koszty w kwocie 246,23 zł (5.035,46 zł x 4,89 %), skoro jednak poniosła faktycznie koszty w kwocie 2.618,46 zł należy jej się zwrot kwoty 2.372,23 zł.

Ponadto Sąd w oparciu o art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. tj. z 2014 r. poz. 1025 ze zm.) nakazał pobrać stosownie do wyniku każdego postępowania od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kępnie kwotę 1.932,97 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych oraz od powodów z zasądzonego roszczenia odpowiednio kwoty 59,54 zł od I. D. oraz 429,47 zł od M. D. (1) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych. Na koszty te złożyły się nieuiszczone części opłat sądowych oraz wydatki na opinie biegłych.

SSR Żaneta Cebula

ZARZĄDZENIE

1. Odpis orzeczenia z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć pełnomocnikom stron;
2. Przedłożyć za 14 dni.

K.19.07.2016r.